

Sygn. akt: VIII K 1094/12

1 Ds 828/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 kwietnia 2013 roku

Sąd Rejonowy w Legnicy VIII Wydział Karny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Paweł Sosa

Protokolant: sekretarz sądowy Izabela Mazan

z udziałem prokuratora Przemysława Turaja i oskarżyciela posiłkowego – P. H.

po rozpoznaniu na rozprawach w dniach: 13.02.2013r., 05.03.2013r. i 08.04.2013r.

sprawy **M. M.**

c. A. i H.

ur. (...) w L.

oskarżonej o to, że w dniu 03.10.2012r. w L., kierując samochodem marki V. (...) numer rejestracyjny (...), jadąc ul. (...) w kierunku miejscowości K., nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że wykonując manewr skrętu w prawo w ul. (...) przy nadawanej zielonej strzałce do warunkowego skrętu w prawo nie zachowała szczególnej ostrożności znajdując się w bezpośredniej bliskości przejścia dla pieszych na ul. (...), po czym wjechała na to przejście nie ustępując znajdującemu się tam pieszemu P. H., który przechodził przez to przejście przy nadawanym zielonym świetle w wyniku czego potrąciła go czym spowodowała u niego obrażenia ciała w postaci złamania nasady bliższej kości piszczelowej lewej, które to obrażenia skutkują rozstrojem zdrowia na okres powyżej dni siedmiu w myśl art. 157 § 1 kk,

tj. o czyn z art. 177 § 1 kk,

I. uznaje oskarżoną M. M. za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, opisanego w części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 177 § 1 kk orzeka wobec niej karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonej na okres próby 2 (dwóch) lat;

III. na podstawie art. 46 § 2 kk zasądza od oskarżonej na rzecz pokrzywdzonego P. H. nawiazkę w kwocie 2.000,00 (dwóch tysięcy) złotych;

IV. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 727,19 (siedmiuset dwudziestu siedmiu 19/100) złotych i wymierza jej opłatę w kwocie 120 (stu dwudziestu) złotych.

Sygn. akt VIII K 1094/12

UZASADNIENIE

Sąd poczynił w sprawie następujące ustalenia faktyczne:

W dniu 03.10.2012r. oskarżona M. M. poruszała się ul. (...) samochodem marki V. (...) o nr rej. (...). Na skrzyżowaniu z ul. (...) zatrzymała się na wydzielonym pasie dla skręcających w prawo. Gdy zapaliła się zielona strzałka oskarżona ruszyła. Ulica (...) była dwupasmowa (dla kierunku jazdy oskarżonej). Oskarżona nie trzymała się prawego pasa, lecz zaczęła zjeżdżać na pas lewy.

Mniej więcej w tym samym czasie kiedy ruszyła oskarżona na przejście dla pieszych na ul. (...) wszedł pokrzywdzony P. H.. Uczynił to po naciśnięciu specjalnego przycisku przy sygnalizatorze dla pieszych i po zapaleniu się zielonego światła. Gdy zbliżał się do wysepki, na wysokości przedostatniego pasa zebry, został potrącony przez pojazd oskarżonej (lewą przednią częścią).

Dowody:

- wyjaśnienia oskarżonej M. M. – k. 27, 94-95,
- zeznania pokrzywdzonego P. H. – k. 96-97, 98,
- zeznania Z. M. – k. 32, 95-96,
- protokół oględzin miejsca zdarzenia – k. 2-3, 6, 11-12
- protokół oględzin pojazdu V. (...) – k. 4-5,
- schemat organizacji świetlnej ruchu na skrzyżowaniu – k. 36-63,
- opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego – k. 64-68,
- protokół z wizji lokalnej – k. 108-109, 112.

Wskutek potrącenia P. H. doznał obrażeń ciała w postaci złamania nasady bliższej kości piszczelowej lewej. Obrażenie to skutkowało naruszeniem narządu ciała na okres powyżej siedmiu dni.

Dowody:

- opinia biegłego lekarza medycyny – k. 21,
- karta informacyjna leczenia szpitalnego – k. 14.

Warunki pogodowe w czasie zdarzenia były sprzyjające. Oskarżona prowadząc pojazd była trzeźwa. Pieszy również był trzeźwy.

Bezpośrednio po zdarzeniu oskarżona zabrała pokrzywdzonego do swojego pojazdu i przewiozła go do szpitala.

Dowody:

- protokół oględzin miejsca zdarzenia – k. 2-3,
- protokoły badań trzeźwości – k. 7 i 8.

M. M. była w przeszłości karana za czyn z art. 13§ 1 kk w zw. z art. 286 § 3 kk i inne.

Dowody:

- karta karna – k. 29,

- odpis wyroku skazującego – k. 85.

Powyższych ustaleń Sąd dokonał w oparciu o wyjaśnienia oskarżonej, zeznania pokrzywdzonego, oględziny miejsca zdarzenia i pojazdu oraz opinii biegłych z zakresu medycyny i wypadków drogowych.

Na podstawie przywołanych dowodów Sąd ocenił, że wina oskarżonej w niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości. Do zdarzenia doszło wskutek nieumyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, określonych w przepisach art. 3 ust. 1 oraz art.22 ust. 1 i art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997r. – Prawo o ruchu drogowym.

Wjeżdżając na skrzyżowanie oskarżona nie zachowała należytej ostrożności, tj. nie obserwowała należyście przejścia dla pieszych i odbywającego się na nim ruchu. W następstwie tego od razu zaczęła zjeżdżać na lewy pas dwupasmowej jezdni i to właśnie ten zajęty przez pieszego. Gdyby oskarżona trzymała się prawego pasa, minęła by się z pokrzywdzonym całkowicie bezkolizyjnie. Ponieważ oskarżona zmierzała do pracy w szpitalu, Sąd powziął przekonanie, że od razu chciała zająć pas, z którego następnie miała skręcić w lewo, do szpitala właśnie. Odbyło się to jednak mechanicznie, na pamięć, bez należytej obserwacji przejścia dla pieszych. Oskarżona widząc zieloną strzałkę założyła, że na przejściu nie mogą znajdować się piesi. Gdyby tak w istocie było, to oskarżona ruszając pojazdem winna była i tak cały czas mieć na względzie zasadę ograniczonego zaufania do innych uczestników ruchu. Godzi się zauważyć, że w dniu zdarzenia sygnalizacja świetlna była tak zsynchronizowana, że pomimo zapalenia się zielonej strzałki, dla pieszego nadawany był jeszcze sygnał zielony - uprawniający do przejścia.

W realiach niniejszej sprawy oskarżona miała niczym nieograniczoną możliwość zaobserwowania pieszego na przejściu. Gdyby należyście obserwowała ruch na jezdni miała również możliwość uniknięcia potrącenia poprzez wjazd na prawy, skrajny pas jezdni.

W świetle powyższego oraz uwzględniając skutek naruszenia wskazanych zasad bezpieczeństwa w postaci spowodowania obrażeń ciała pokrzywdzonego (powyżej siedmiu dni), Sąd ocenił, że oskarżona zachowaniem swoim wyczerpała ustawowe znamiona występkę z art. 177 § 1 kk.

Rozstrzygając o karze w stosunku do oskarżonej, Sąd doszedł do przekonania, że kara czterech miesięcy pozbawienia wolności, będzie karą adekwatną do stopnia winy oskarżonej i społecznej szkodliwości jej czynu. Nieumyślne naruszanie elementarnych norm prawa o ruchu drogowym, które doprowadziło do skutku, przed którym mają one ustrzec innych uczestników ruchu, winno spotkać się z restrykcyjną reakcją wymiaru sprawiedliwości.

Uwzględniając dotychczasową niekaralność oskarżonej, a także postawę oskarżonej po popełnieniu występkę (oskarżona odwiozła pokrzywdzonego do szpitala), Sąd ocenił, że przedmiotowe w sprawie zachowanie miało charakter incydentalny. W związku z tym istnieją podstawy co do pozytywnej prognozy w zakresie przestrzegania w przyszłości porządku prawnego przez oskarżoną. Ponadto oskarżona w toku postępowania przyznała się do zarzuczonego jej czynu, wykonuje stałą pracę zarobkową i okazała żal z powodu swego zachowania. Tego rodzaju postawa oskarżonej pozwala stwierdzić, że kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby dwóch lat, osiągnie pokładane w niej cele, w tym zapobiegnie popełnianiu przez oskarżoną kolejnych występów.

Kara w orzeczonym wymiarze, poza rolą zapobiegawczo-wychowawczą względem samej oskarżonej, wypełni również pokładane w niej cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, zwłaszcza kręgu osób znajdujących oskarżoną, zwłaszcza jako kierowcę pojazdów mechanicznych.

Niezależnie od powyższego, Sąd - na podstawie art. 46 § 2 kk - zasądził od oskarżonej na rzecz pokrzywdzonego P. H. kwotę 2.000,00 zł tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznana krzywdę. Oskarżony był hospitalizowany, cierpiał w związku z wypadkiem i operacją, a wreszcie poniósł własne koszty w wysokości ok. 1.000zł (k. 97).

Biorąc pod uwagę sytuację majątkową oskarżonej, w tym dochody na poziomie 2.500 -3.000,00 zł, Sąd – na podstawie art. 627 kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych - zasądził koszty postępowania w wysokości 803,86 zł i wymierzył jej opłatę w kwocie 180,00 zł.